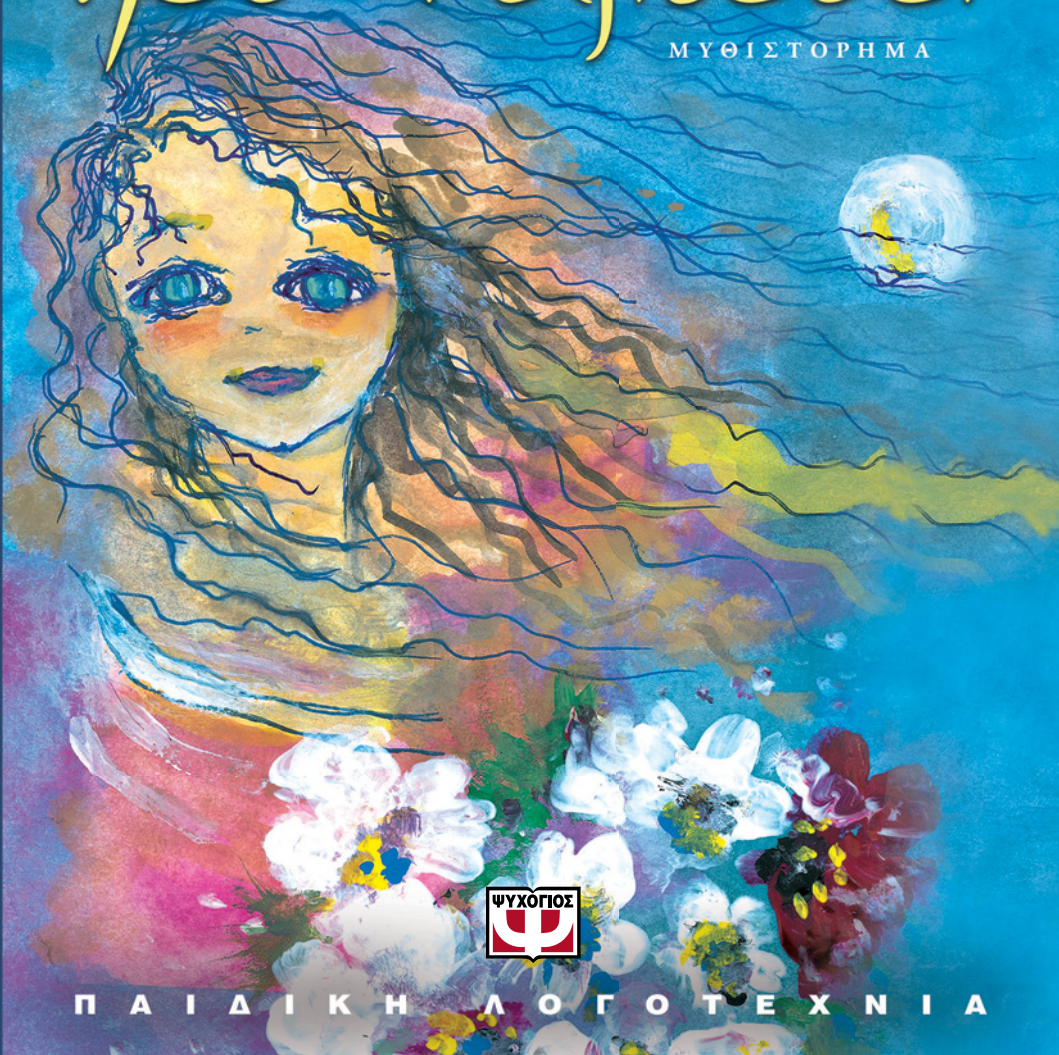

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ

Το δωμάτιο
που ταξιδεύει

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το δωμάτιο που ταξιδεύει**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρω Βαμβουνάκη
ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Μάρω Βαμβουνάκη
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Μάρω Βαμβουνάκη, 1996

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ, 1996
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Ιούνιος 2013

ISBN 978-618-01-0187-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ

Το δωμάτιο
που ταξιδεύει

*Εικονογράφηση:
Μάρω Βαμβουνάκη*

Στη Μαίρη

1

Η Δανάη κατέβασε σιγά σιγά το πάπλωμα κάτω απ' τη μύτη της. Το δωμάτιο ήταν μισοσκοτεινό. Είτε είχε πολύ άσχημο και συννεφιασμένο καιρό σήμερα, είτε δεν είχε ξημερώσει ακόμα. Πράγματι, ήταν πολύ νωρίς, σχεδόν νύχτα.

Η ντουλάπα, η ψηλή εταζέρα με τα παιχνίδια και το γραφείο της ξεχώριζαν μόνο σαν σκοτεινοί όγκοι, και το κρεβάτι του αδερφού της βρισκόταν βυθισμένο στην άλλη γωνιά, απέναντι.

Τελικά πρέπει να ήταν αυγή, ξημέρωμα ή χάραμα. Έτσι το γράφουν στις ιστορίες που της διαβάζει η μητέρα της, και πολύ παλιά, τότε που ήταν μικρή, η Δανάη νόμιζε πως πρόκειται για τρία διαφορετικά πράγματα.

Τώρα όμως μεγάλωσε κι είναι ήδη αρκετά σοφή. Είναι εφτά χρόνων κι αποφοίτησε κιόλας από το προνήπιο, το νηπιαγωγείο και την πρώτη δημοτικού. Για να μη λογαριάσουμε και τον παιδικό σταθμό *Το γελα-*

στό πορτοκάλι που παρακολουθούσε στα τρία της ανελλιπώς όλες τις ημέρες που δεν ήταν συναχωμένη.

Τώρα βρίσκεται στη δευτέρα του δημοτικού.

Κατέβασε κι άλλο το πάπλωμα. Έβγαλε το πιγούνι της έξω. Έβγαλε το δεξί της χέρι και το δεξί της πόδι. Το ήξερε πως δεν ήταν σωστό να σηκωθεί τόσο νωρίς την ώρα που οι άλλοι στο σπίτι κοιμούνται, όμως έπρεπε να το τολμήσει και μάλιστα όσο πιο γρήγορα γίνεται. Λίγο ακόμα να το καθυστερήσει θα είναι ίσως πολύ αργά.

Ο αδερφός της ο Μάνος κοιμόταν βαθιά, έπρεπε να προσέχει και να μην κάνει τον παραμικρό θόρυβο που θα τον ξυπνήσει. Εκείνος είναι φασαριόζος και φωνακλός και θα της χαλούσε τα σχέδια ως συνήθως.

Σηκώθηκε.

Με ξυπόλυτα πόδια πάτησε και βγήκε απ' το δωμάτιο. Τα πλακάκια στο χολ τής πάγωσαν τις πατούσες. Όμως έτσι, με γυμνά τα πόδια, μπορούσε να περπατά εντελώς αθόρυβα.

Έφτασε στο κεφαλόσκαλο. Η τεράστια παλιά ξύλινη σκάλα κατέβαινε, κυκλική, μέσα στα δικά της σκοτάδια κι έφτανε κάτω, μέχρι την εξώπορτα. Από τα χρωματιστά τζαμάκια του μεγάλου παράθυρου, απέναντι, το φως έμπαινε ωχρό.

Πιάστηκε απ' τα κάγκελα κι έσκυψε. Τα μάτια στο σκοτάδι μεγαλώνουν. Η Δανάη γούρλωσε τα δικά της κι έφαξε ένα ένα τα σκαλιά. Όσο τα σκαλιά κα-

τέβαιναν τόσο σκοτεινίαζαν, το τελευταίο ήταν σχεδόν μαύρο.

Τα σκαλιά ήταν άδεια, μοναχικά και βαθιά σιωπηλά. Μισοκοιμισμένα. Κανείς και τίποτα δεν υπήρχε εκεί. Με τις γυμνές πατούσες της ξυλιασμένες γύρισε απογοητευμένη πίσω στο κρεβάτι της. Ήταν μόνο στ' όνειρό της λοιπόν!... Εκείνο το παράξενο ζώο ήρθε και στάθηκε στη σκάλα τους μονάχα στο όνειρό της...

Μα πώς είναι δυνατόν ένα τόσο ζωντανό περιστατικό να είναι μονάχα όνειρο; Μήπως συνέβη στ' αλήθεια, λίγο πριν, και τώρα που εκείνη σηκώθηκε και ξαναπήγε στο κεφαλόσκαλο, εκείνο εξαφανίστηκε ακριβώς επειδή ξημερώνει;

Το «εκείνο» ήταν ένα πλάσμα μυστήριο. Κάτι ανάμεσα σε κότα και σε παγόني. Η Δανάη θα μπορούσε να το ονόμαζε «πτηνό». Το ξέρει πως πτηνό είναι το πουλί όπως το έλεγαν οι παλιοί Έλληνες, όμως «πτηνό» ακούγεται διαφορετικά, πιο περίεργα.

Το πτηνό εκείνο ήταν και αληθινό και ψεύτικο, σαν μεγάλο πορσελάνινο μπιμπελό που όμως κουνιόταν και μιλούσε. Κυρίως κουνούσε το λοφίο του πάνω στο κεφάλι του και την πλατιά ουρά του. Το σώμα του όλο ήταν στολισμένο με εκατοντάδες πολύτιμες πέτρες που άστραφταν εκθαμβωτικά. Έτσι όπως κουνούσε το κορμί του, όπως τρεμπάιζαν λοφίο και ουρά, οι πολύτιμες πέτρες άναβαν ακόμα και μες στο σκοτά-

δι και πετούσαν μέχρι τα μάτια της Δανάης φωτεινές ακτίνες μπλε, μοβ, πράσινες, κόκκινες και σε πολλά άλλα χρώματα που δεν ξέρει ακριβώς πώς τα λένε.

Θυμάται λοιπόν ότι στεκόταν πριν από λίγο, απόψε, στη σκάλα και την κοίταζε. Το μάτι του ήταν γλυκό και καλό και την κοίταζε κατευθείαν στα δικά της τα μάτια και, το σπουδαιότερο, της μιλούσε. Με μια φωνή που δεν ακουγόταν και, σίγουρα, κανείς άλλος δε θα μπορούσε ν' ακούσει αλλά που εκείνη την ένιωθε καλά μες στ' αυτιά της, μες στο μυαλό της, μες στην καρδιά της μάλιστα: «Να πας στο υπόγειο», της ψιθύριζε το πτηνό. «Στο υπόγειο!»

Ύστερα η Δανάη βρέθηκε κάτω απ' το πάπλωμα που τη συναντήσαμε κι εμείς στην αρχή τούτης της ιστορίας, σηκώθηκε ξυπόλυτη και πήγε στη σκάλα να δει αν όλα αυτά είναι αλήθεια ή τα είδε στον ύπνο της. Κι έγιναν δηλαδή όσα είπαμε πιο πάνω αλλά κανένα αστραφτερό πτηνό δε στεκόταν εκεί.

Την άλλη νύχτα, πάλι τα ίδια.

Η κότα-παγόνη με τα αστραφτερά πετράδια, το πτηνό, ήρθε και στάθηκε στη σκάλα. Μες στο μισοσκόταδο έλαμπε πάλι εκτυφλωτικά και της ψιθύριζε με σημασία: «Στο υπόγειο!...»

Αυτή τη φορά η Δανάη δε σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Κρύωνε άλλωστε πάρα πολύ κι ο παγωμένος

αέρας σφύριζε και χτυπούσε τα παλιά παντζούρια. Η ζάλη του ύπνου της της νάρκωνε τα μάτια και της βάραινε τα βλέφαρα. Χάθηκε κάτω απ' το γλυκό πάπλωμά της.

Το πρωί ήταν σκεφτική. Έπρεπε να μιλήσει σε κάποιον. Η μαμά είχε συνήθως πολλές δουλειές και σίγουρα θα της απαντούσε πως ήταν όνειρο αυτό που συνέβη και να πάει να κάνει τα μαθήματά της. Ο Μάνος ήταν καλός να την ακούει αλλά καβγατζής. Όταν θυμώνει μαζί της για τους μαρκαδόρους ή για ποιο έργο θα δούνε στην τηλεόραση, γίνεται θηρίο και φωνάζει. Φοβάται αυτούς τους θυμούς του, μπορεί να μαρτυρήσει για το πτηνό της στους άλλους, για τα σχέδιά της να κατεβεί στο υπόγειο και να ξεκαθαρίσει το μυστήριο. Οι άλλοι θα γελούσαν μαζί της ή ακόμα και θα την εμπόδιζαν. Τίποτα δεν αντιπαθούσε τόσο όσο να γελάνε με κάτι που έλεγε ή που έκανε. Ήξερε καλά πως τα παιδιά είναι χίλιες φορές πιο σοβαρά από τους μεγάλους και πως όταν λένε κάτι το εννοούν αληθινά. Μόνο που οι μεγάλοι είναι ψηλότεροι και δυνατότεροι απ' τα παιδιά κι έτσι μπορούν να πετάνε ανενόχλητοι όποια χαζομάρα τους κατεβεί. Πρέπει συχνά να τους υπακούς από αδυναμία, ακόμα κι όταν καταλαβαίνεις πολύ καλά πως αυτό που σου λένε είναι ένα χοντρό ψέμα.

Όταν η Δανάη μεγαλώσει, θα προσέχει να είναι δίκαιη με τα παιδιά. Δίκαιη και υπομονετική. Αυτό

χρειάζεται. Στη μακρόχρονη θητεία της ως παιδί εκεί έχει καταλήξει. Όσο για την ειλικρίνεια, είναι το σπουδαιότερο, όμως έχει προσέξει πως συχνά οι μεγάλοι δε λένε ψέματα επίτηδες. Λένε ψέματα γιατί τα πιστεύουν γι' αληθινά κι αυτό προκαλεί σοβαρό μπέρδεμα, σε μικρούς και σε μεγάλους.

Κρίμα να μην είναι αυτή την εποχή εδώ η θεία Μάγια.

Η θεία Μάγια είναι αδερφή της μαμάς και φίλη της Δανάης. Όλος ο κόσμος λέει πως η Μάγια κι η Δανάη μοιάζουν καταπληκτικά. Η θεία Μάγια μάλιστα ισχυρίζεται πως η Δανάη είναι ο εαυτός της σε μικρή ηλικία. Την κοιτά, λέει, ν' ανεβαίνει την παλιά σκάλα του σπιτιού όπου κι η ίδια γεννήθηκε, και αισθάνεται πως κοιτά το πιο τρυφερό παρελθόν της. Τη Δανάη καθόλου δεν την πειράζει που όταν μεγαλώσει θα γίνει σαν τη θεία Μάγια. Την αγαπά πολύ, γελά μαζί της και της αρέσει που εκείνη πάει συχνά ταξίδια από δω κι από κει. Κυρίως της αρέσει η δουλειά της. Η θεία Μάγια γράφει παραμύθια που τα κάνει βιβλία. Τα ζωγραφίζει κιόλας, κι ένα απ' αυτά έχει ένα υπέροχο εξώφυλλο. Ένα εξώφυλλο που όταν το ανοίγεις ακούγεται μια μουσική σαν από παιδικό πιανάκι.

«Ευτυχώς που δεν έβαλε ν' ακούγεται το *Για την Ελίζα*», είχε πει ο μπαμπάς όταν το πρωτόπιασε στα χέρια του.

Ο μπαμπάς της Δανάης είναι μουσικός, ξέρει να παίζει όμορφα πιάνο κι απ' όταν πρωτοήρθε στο νησί διδάσκει πιάνο σε μικρά παιδιά.

«Όποιος μάθαινε πως ξέρω πιάνο εδώ μου ζητούσε αμέσως να του παίξω την *Ελίζα!*» έκανε αγανακτισμένος.

Η θεία Μάγια λατρεύει τη Δανάη. Της κάνει κάθε τόσο νόστιμα δώρα κι έχουν οι δυο τους μυστικά.

Η θεία είναι τόσο καλή μαζί της γιατί ακριβώς είναι θεία. Αν ήταν μαμά της τα πράγματα πιθανόν δε θα ήταν έτσι. Άλλο να είσαι θεία κάποιου κι άλλο να είσαι η μαμά του. Αλλάζεις τότε πρόσωπο, αλλάζεις φωνή. Απόδειξη πως η θεία της η Μάγια με το γιο της τον Άρη είναι διαφορετική. Καβγαδίζουν συχνά κι η θεία αγριεύει ή κλαίει όταν θυμάται πως «θα τη φάει αυτό το παιδί!» Ο Άρης πάλι με τη μαμά της Δανάης αγαπιούνται τρελά και τα βρίσκουν. Τόσο τα βρίσκουν που έχουν μεταξύ τους μυστικά. Η μαμά αλλάζει πρόσωπο και φωνή μαζί του, εκείνη δε που «θα φάει» τη μαμά της Δανάης είναι η Δανάη όταν είναι ανυπάκουη.

Τώρα πια ο Άρης μεγάλωσε. Τελείωσε το λύκειο και είναι φοιτητής. Έχει τη δικιά του ιστορία που δε γίνεται να χωρέσει σε τούτη την ιστορία της Δανάης. Θα γράψουμε ίσως γι' αυτόν μια άλλη φορά.

Το μεγαλύτερο και πιο επικίνδυνο μυστικό ανάμεσα στη Δανάη και στη θεία Μάγια είναι πως πάνε στα ζαχαροπλαστεία πιο συχνά απ' όσο ομολογούν. Για να μη στενοχωρήσουν και τη μαμά που συνεχώς φωνάζει πως τα γλυκά είναι αρρώστια. Πως κανείς δεν ωφελήθηκε απ' την πολλή ζάχαρη και πως τα δόντια της Δανάης θα σαπίσουν. Πως θα παχύνει και δε θα παίρνει τα πόδια της στη γυμναστική και άλλες τέτοιες υπερβολές.

Έτσι λέει η θεία Μάγια: «Υπερβολές! Το καλύτερο φάρμακο είναι να 'σαι κεφάτος!» Επειδή λοιπόν το κέφι είναι φάρμακο και τα γλυκά μεγάλο κέφι, η θεία όταν έρχεται να τους δει στο νησί παίρνει τη Δανάη και τρέχουν απ' το ένα ζαχαροπλαστείο στο άλλο. Μπουκώνονται πάστες, παγωτά, βουτήματα και πορτοκαλάδες, κουβεντιάζοντας ατελείωτα ενδιαφέροντα θέματα όπως για τη δύσκολη λέξη «μπουκαμβίλια» ή τι σημαίνει «διαβατήριο».

Τώρα όμως η θεία βρίσκεται μακριά· σε ταξίδι σε ξένη χώρα. Κι όταν γυρίσει στην Ελλάδα θα πάει στο σπίτι της, στην Αθήνα. Δε θα τη συναντούσε πριν από τα Χριστούγεννα.

Η Δανάη σκέφτεται και ξανασκέφτεται πως πρέπει οπωσδήποτε να κατεβεί μόνη της στο υπόγειο. Όσο το σκέφτεται τόσο σιγουρεύεται πως πρέπει

να πάει και να ερευνήσει με τα ίδια της τα μάτια τι συμβαίνει εκεί κάτω.

Αυτό το υπόγειο πάντοτε υπήρξε ένα αίνιγμα για τη ζωή του σπιτιού τους. Μια δυο φορές ο μπαμπάς της αποφάσισε να πάει και να προσπαθήσει να το καθαρίσει, όμως εγκατέλειψε την προσπάθειά του γρήγορα. «Είναι ατέλειωτο!...» έκανε όταν γύριζε πάνω σκεπτικός και κουρασμένος.

Είναι ένα ατέλειωτο υπόγειο! σκεφτόταν κι η Δανάη. Ατέλειωτο πώς; Σε μέγεθος; Στο πλάτος ή στο βάθος του;

Ακούγονταν διάφορες παράξενες ιστορίες πάντως. Από μισόλογα που κατά καιρούς έλεγε η μαμά, η Δανάη είχε συναρμολογήσει κάποια πράγματα. Την εποχή που οι Γερμανοί είχαν κάνει κατοχή στην Ελλάδα και στο νησί, είχαν επιτάξει κι αυτό το μεγάλο σπίτι που μένουν και χρησιμοποιούσαν το υπόγειο για κρατητήριο. Σ' αυτό το κρατητήριο φυλάκισαν και βασάνισαν αιχμαλώτους τους, πατριώτες και ξένους συμμάχους. Κάποιοι παλιοί μύθοι λένε πως σε όποιον χώρο βασανίζεται ή βίαια θανατώνεται άνθρωπος, κάτι απ' την ψυχή του παραμένει εκεί και παραπνοεμένο τριγυρίζει. Προτού η οικογένεια της Δανάης έρθει και εγκατασταθεί σ' αυτό το σπίτι, το σπίτι ήταν έρημο κι ακατοίκητο επί χρόνια πολλά. Κάποιοι γείτονες μάλιστα ισχυρίζονταν πως μερικές νύχτες του χειμώνα ακούγονταν μυστήριοι ήχοι

απ' το υπόγειο. Σαν έπιπλα να κινούνται, βήματα κι αναστεναγμοί. Η μαμά ποτέ δε δέχτηκε ν' απαντήσει στις ερωτήσεις της Δανάης γύρω απ' αυτά. «Ανοησίες!» έκανε. «Όλα είναι καλά και άγια εδώ μέσα. Αφού όταν ήρθαμε κάναμε αγιασμό!»

Η Δανάη έπρεπε να τα βγάλει πέρα τελείως μόνη.

Θα κατέβαινε κάτω και θα έψαχνε. Δεν ήταν πως δε φοβόταν, όμως η λαχτάρα της να κατεβεί και να μάθει ήταν μεγαλύτερη απ' το φόβο της. Κι ύστερα, νομίζει πως της αρέσει που φοβάται. Μια ιστορία χωρίς λίγο φόβο κι αγωνία είναι ιστορία αδιάφορη. Ιστορία για να κοιμάσαι όχι για να ξυπνάς.

Εκείνο το πρωί είχε συννεφιά και κρύο.

Ο Μάνος είχε φύγει από νωρίς με το σχολικό αυτοκίνητο στον παιδικό σταθμό κι η μαμά είχε επισκέψεις. Καθόταν μαζί τους στο σαλόνι κι όλο κάτι ψιθύριζαν με μεγάλη σοβαρότητα. Μάλλον συζητούσαν για κάποια γιορτή που ανέλαβαν να διοργανώσουν τα Χριστούγεννα στις αίθουσες του Ωδείου της πόλης. Η Δανάη καθόταν στο παιδικό δωμάτιο, έντυνε κι έγδυne τις κούκλες της, όμως το μυαλό της έτρεχε αλλού. Σήμερα δεν την άφησαν να πάει στο σχολείο γιατί ήταν συναχωμένη και κυκλοφορούσε επιδημία γρίπης στην πόλη. Ήταν μεγάλη ευκαιρία τώρα να γλιστρήσει κάτω απ' τη σκάλα και να φτάσει στο

υπόγειο. Κάθε φορά που αυτές οι επισκέψεις έρχονταν και συζητούσαν για τη γιορτή, οι κουβέντες κρατούσαν ώρες και τη Δανάη την ξεχνούσαν εντελώς. Ευτυχώς!

Βγήκε απ' το παιδικό δωμάτιο, στο χολ. Το ρολόι του τοίχου χτυπούσε δέκα και μισή και οι συζητήσεις απ' το σαλόνι ακούγονταν φουντωμένες. Η πόρτα τους ήταν μισόκλειστη. Η Δανάη φορούσε μαλακές παντούφλες και μπορούσε να περπατά χωρίς να κάνει θόρυβο. Έβαλε το πόδι της στο κεφαλόσκαλο να δοκιμάσει πόσο ακούγεται. Πάτησε το πρώτο σκαλοπάτι με προσοχή. Τίποτα! Οι χαμηλοί ήχοι απ' το εκκρεμές ηχούσαν δυνατότεροι. Άρχισε να κατεβαίνει καρδιοχτυπώντας. Όσο κατέβαινε την ατέλειωτη σκάλα τόσο ένιωθε ν' απομακρύνεται απ' τον κίνδυνο των μεγάλων και να πλησιάζει στον κίνδυνο του μυστήριου υπογείου. Όμως αυτόν το δεύτερο κίνδυνο τον προτιμούσε, τη μάγευε, ήταν ένας κίνδυνος καταδικός της. Ο κίνδυνος που μόνη της είχε διαλέξει.

Η μεγάλη σκάλα κατέληγε στο κάτω χολ της εξώπορτας του σπιτιού τους. Φτάνοντας στην εξώπορτα, αριστερά, ο χώρος έκανε μian εσοχή απ' όπου άρχιζε να κατεβαίνει μια μικρότερη, ξύλινη σκαλίτσα που οδηγούσε στη σκοτεινή πόρτα του υπογείου. Το ξύλο αυτής της δεύτερης σκαλίτσας ήταν πιο παλιό και ταλαιπωρημένο απ' το ξύλο της κεντρικής με-

γάλης σκάλας. Έδειχνε σκονισμένο από μια σκόνη που δε σκουπίζεται πια, μια κι είναι σκόνη του χρόνου, σκόνη που έχει ποτίσει τα σκαλιά και τους έχει μεταμορφώσει την υφή και το χρώμα. Με την καρδιά της έτοιμη να σπάσει από τον τρόμο αλλά κι από μια καινούρια, αλλόκοτη χαρά, η Δανάη άρχισε να κατεβαίνει τη δεύτερη αυτή σκάλα. Ξαφνικά σκέφτηκε κάτι που θα 'πρεπε ήδη να έχει υπολογίσει. Σκέφτηκε πως η σκοτεινή πόρτα του υπογείου μάλλον θα ήταν κλειδωμένη μ' ένα κλειδί που εκείνη ποτέ της δεν είχε και δεν ήξερε πού βρίσκεται. Σε μια τέτοια περίπτωση όλη η σημερινή αγωνία της, οι προσπάθειες κι η προφύλαξή της πήγαιναν χαμένες. Δε γινόταν τίποτα.

Συνέχισε να κατεβαίνει και να κατεβαίνει τα σκοτισμένα σκαλιά που της φαίνονταν αναρίθμητα. Πού πήγαινε; Στο βάθος του κόσμου; Θυμήθηκε τον μπαμπά να λέει πως αυτό το υπόγειο είναι «ατέλειωτο». Αρχίζε κιόλας να καταλαβαίνει τι σημαίνει αυτό. Κι αν όχι να το καταλαβαίνει, να το αισθάνεται.

Κάποτε, έδωσε ο Θεός κι έφτασε μπροστά στην κλειστή πόρτα. Όλα εδώ κάτω ήταν τυλιγμένα σε υγρασία και σκιές, και με κόπο ξεχώριζε το ξεχαρβαλωμένο πόμολο. Άπλωσε το χέρι σχεδόν σίγουρη πως η πόρτα, κλειδωμένη, θα της αντιστεκόταν. Γύρισε το χερούλι, που χαλαρό, σαν να του έλειπαν οι περισσότερες βίδες, πήγε κι ήρθε κάτω απ' τα παγωμένα της δάχτυλα. Πίεσε κι άλλο. Το διαλυμένο χερού-

λι υποχώρησε περισσότερο. Έτριξε σαν πληγωμένος που βγάζει βόγκο όταν τον ακουμπάς στην πληγή του. Τόσο δυνατά έτριξε που η Δανάη τρομαγμένη τράβηξε το χέρι της λες και την έκαψε φλόγα. Υπολόγισε την απόσταση που τη χώριζε τώρα απ' τη μαμά στο σαλόνι πάνω και τη βρήκε τεράστια. Ήταν αδύνατον να την ακούσει.

Ξεροκατάπιε το ελάχιστο σάλιο στο στόμα της κι άπλωσε το χέρι της ξανά. Έπιασε με όσο θάρρος μάζεψε το χερούλι. Το πίεσε με περισσότερη δύναμη τώρα αψηφώντας το βόγκο που πάλι έβγαλε. Όταν ένιωσε πως έφτασε στο τέρμα, έσπρωξε την πόρτα. Η πόρτα κουνήθηκε! Τρίζοντας κι αυτή αλλά σιγανότερα υποχωρούσε αργά αργά κι άνοιγε. Όχι, δεν ήταν κλειδωμένη!

Αντίθετα απ' ό,τι περίμενε, η πόρτα ανοίγοντας δεν την οδηγούσε στο σκοτάδι. Κάποιο αχνό, γκριζο φως από τα δεξιά έφεγγε απαλό κι έδινε σημάδια στο χώρο. Παρά το μεγάλο τώρα φόβο της σκέφτηκε να γείρει πίσω της την πόρτα και να την ξανακλείσει μήπως και κάποιος έρθει από το σπίτι και τη βρει ανοιχτή. Πράγμα απίθανο βέβαια, όμως δεν ήθελε να το διακινδυνεύσει. Προχώρησε λίγα βήματα κι έκανε δεξιότερα, προς τα εκεί απ' όπου ερχόταν αυτό το μουντό φως.

Μύριζε έντονα μούχλα. Ήταν άδεια εδώ. Τόσο άδεια που καταλάβαινε πως ο ελάχιστος κρότος,

το πιο ανεπαίσθητο σούρσιμο, θα πολλαπλασιαζόταν και θα ακουγόταν τρομερό. Ακόμα και τα δικά της βήματα με τις μαλακές παντούφλες της της φαινόταν ότι ακούγονται σαν βήματα γίγαντα.

Όσο πλησίαζε στα δεξιά τόσο το φως δυνάμωνε. Όχι πολύ, όμως δυνάμωνε. Ξαφνικά, κι όσο τα μάτια της συνηθίζοντας το σκοτάδι καθάριζαν και ξεχώριζαν καλύτερα, είδε πως μπροστά της σχηματιζόταν μια πόρτα στο μαύρο τοίχο και πίσω απ' την πόρτα υπήρχε ένα δωμάτιο κατά πολύ φωτεινότερο. Το φως μάλιστα που ερχόταν από δω φαινόταν να κιτρινίζει, να χρυσίζει μάλλον και να διαφέρει απ' το γκριζο χρώμα που έπεφτε παντού.

Και τότε πρόσεξε επίσης πως μια απρόσμενη μυρουδιά ερχόταν ως τη μύτη της. Κάτι σαν γλυκό, δυνατό άρωμα. Άρωμα που θύμιζε τις βιολέτες που ευώδιαζαν στον επιτάφιο του Απρίλη, χυνόταν και σκέπαζε τη μυρουδιά της μούχλας που πρωτοένιωσε ερχόμενη.

Το χαμηλό χρυσό φως και το άρωμα από βιολέτες ήταν τώρα ό,τι πιο πολύ κυριαρχούσε μέσα της και πάνω της. Ούτε φόβος, ούτε περιέργεια, ούτε αγωνία. Χρώμα και ευωδιά ωραίου ονείρου μόνο τη σκέπαζαν και τη γέμιζαν τραβώντας την προς κάποιο σημείο που θα μπορούσε να 'ταν πηγή μελωδίας που δεν ακούγεται, όμως μαγνητίζει και σαγηνεύει ακόμα πιο δυνατά. Με τις μαλακές παντούφλες της ανάλα-

φρα να πατούν και συγχρόνως να μην πατούν πάνω στο άγριο τσιμέντο, έκανε βήματα μικρά κι αργά λες και δεν ήθελε να βιάζεται, επίτηδες, για να μη χάσει τούτη την απίστευτη μαγεία της προσέγγισης.

Το δεύτερο αυτό δωμάτιο του υπογείου έδειχνε αίθουσα τεράστια και τόσο ευρύχωρη που δεν μπορούσε να δει το τέλος της, πόσο μάλλον τώρα που, ξαφνικά, ένας λευκός, απαλός καπνός άρχισε να σηκώνεται και να σηκώνεται και να γεμίζει γύρω γύρω το χώρο με γλυκά σύννεφα σαν εκείνα, κι ακόμα ωραιότερα από εκείνα, που κάποτε είχε δει απ' το παράθυρο του αεροπλάνου στο ταξίδι της στην Αθήνα και στη θεία Μάγια.

Ένωθε ωραία και ήρεμα, σίγουρη πως τίποτα κακό δεν ήταν να φοβάται εδώ κάτω. Αντίθετα, πουθενά αλλού δε θυμάται να είχε νιώσει πιο όμορφα. Ομορφότερα κι απ' όσο στα ζαχαροπλαστεία κι ως ακούγεται υπερβολή.

Και τότε, πίσω απ' τους καπνούς και τα σύννεφα, φωτισμένες απ' το πλάγιο χρυσό φως που γρήγορα κατάλαβε πως ερχόταν από πολλά αναμμένα κεριά στο πάτωμα, ξεχώρισαν δυο ανθρώπινες καθιστές φιγούρες. Οι δυο φιγούρες, σιωπηλές, είχαν γυρίσει τα κεφάλια τους και κοίταζαν τη Δανάη. Πλησιάζοντας κι άλλο είδε πως χαμογελούσαν καλοσυνάτα σαν να την υποδέχονταν, σαν να τη γνώριζαν και σαν να την περίμεναν να φτάσει.

Η μικρή Δανάη τριγυρίζει μέσα στο μεγάλο σπίτι της, μελαγχολεί και πλήττει. Όσπου μια μέρα ανακαλύπτει την ξύλινη σκάλα που οδηγεί στο υπόγειο. Εκεί ζουν δυο άγνωστοι, παράξενοι ηλικιωμένοι, ο Ροδολίνος και η Τζίτζιφλώρα. Σοφοί, καλοί, ονειροπόλοι και δραπέτες από το βαρετό κόσμο των μεγάλων, θα τη δεχθούν με αγάπη, θα τη φροντίσουν και θα την πάρουν σε μια απίστευτη, θαυμαστή άλλη γη: τόπο ολοζώντανο παλιών παραμυθιών και μύθων.

Το υπόγειο λοιπόν μεταμορφώνεται σε μια «μηχανή του χρόνου» που τους ταξιδεύει στα πράσινα βουνά της Χάιντι, στο παλάτι της Κνωσού, στο πλοίο του Θησέα καθώς διασχίζει το πέλαγο, που θα ονομαστεί Αιγαίο, στο μακρύ τραγούδι της Αρετούσας και του Ερωτόκριτου.

Η ζωή πια για τη Δανάη και το μικρό αδελφό της τον Μάνο, που τον παίρνει από το χέρι μαζί της, γίνεται μια μαγευτική, ευτυχισμένη περιπέτεια, που κρύβεται καλά μέσα στο ίδιο τους το σπίτι.

Εξάλλου, μόνο όσοι πιστεύουν στα θαύματα μπορεί κάποτε να τα ζήσουν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 9 ετών

ISBN 978-618-01-0187-4

9 786180 110187 4

ΚΩΔ. ΜΗΚ/ΣΗΣ: 12863

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η